

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1122/2019
04.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Дмитровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 175/18 од 19.06.2019. године и Вишег суда у Чачку Кж1 130/19 од 23.09.2019.године, у седници већа одржаној дана 04.02.2020. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Дмитровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 175/18 од 19.06.2019. године и Вишег суда у Чачку Кж1 130/19 од 23.09.2019.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К 175/18 од 19.06.2019. године, тачком 1. изреке, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца, а тачком 2. изреке, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, па му је изречена условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 10 месеци и одређено је да се иста неће извршити, уколико окривљени у року проверавања у трајању од 2 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, као и да ће се, у случају опозива условне осуде, окривљеном у казну затвора урачунати и време проведено у притвору од 25.01.2017. године до 24.02.2017. године.

Истовремено окривљени је осуђен и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде и одређено је да ће суд, уколико окривљени наведену новчану казну не плати у

остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 20.000,00 динара, а у корист буџетских средстава ОЈТ у Горњем Милановцу, на име трошкова кривичног поступка, износ од 34.160,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 130/19 од 23.09.2019.године, усвајањем жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Горњем Милановцу, преиначена је првостепена пресуда, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом такође оглашен кривим, му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и новчана казна у износу од 100.000,00 динара, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 25.01.2017. године до 24.02.2017. године и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде и одређено је да ће суд, уколико окривљени наведену новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Жалба браниоца окривљеног, одбијена је као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Дмитровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, усвоји поднети захтев за заштиту законитости и укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање другостепеном суду, пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да су побијане правноснаже пресуде засноване на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на записнику о претресању стана и

других просторија ПС Горњи Милановац Пу број 74/17 од 25.01.2017. године, који је прибављен на незаконит начин, тј. уз повреду члана 156. ЗКП. Као разлог незаконитог прибављања наведеног записника, за који сматра да је требало да буде издвојен из списка предмета, бранилац окривљеног наводи да је доказна радња претресање стана извршена без наредбе суда и без позива браниоцу за присуствовање претресу, јер су овлашћена службена лица ПС Горњи Милановац прво ушла у породичну кућу окривљеног, где им је оштећена показала где се налази предметно оружје, а тек након тога прибавили наредбу за претресање стана, као и да претресању нису присуствовала два пунолетна грађанина као солемитетни сведоци, већ сродници оштећене – њена мајка и сестра од тетке.

Међутим, како је бранилац окривљеног АА, исте наводе у погледу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а приликом другостепеног одлучивања, суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3. у претпоследњем и последњем ставу и страни 4. у првом, трећем, четвртном, петом и шестом ставу, образложења пресуде, дао јасне и довољне разлоге да је у конкретном случају, претресање стана у коме живи окривљени, обављено у складу са претпоставкама за претресање прописаним у члану 156. став 3. и 4. ЗКП, те у складу са одредбом члана 158. став 1. тачка 1) и став 3. ЗКП, то наведене разлоге у свему прихвата и Врховни касациони суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду члана 16. став 4. и 5. ЗКП и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, полемишући са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указујући на погрешну оцену доказа и то посебно исказа оштећене ББ и сведока ВВ и списка предмета ОЈТ Ктр.бр. 868/18, Кт.бр.223/18, дајући при томе сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним одлукама, будући да исте не представљају законом дозвољене разлоге у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву поред наведеног записника о претресању стана и других просторија од 25.01.2017. године, као незаконит доказ, формално означава и потврду о привремено одузетим предметима од окривљеног Пу.бр. 74/17 од 25.01.2017.године, извештај о форензичком прегледу лица места Кт.бр. 811-24/17 од истог датума са фотодокументацијом и налаз и мишљење вештака Горана Ђокића од 20.02.2017. године, али у образложењу захтева не конкретизује у чему се повреда закона у односу на наведене доказе, огледа.

Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледају повреде закона на које се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка, у односу на наведене доказе, није упуштао.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је разлозима другостепене одлуке, датим у погледу жалбених навода којима се истиче да је записник о претресању стана незаконит доказ, повређен члан 40. Устава Републике Србије и члан 8. Европске Конвенције о људским правима.

Међутим, Врховни касациони суд ни у оцену наведене повреде члана 40. Устава Републике Србије и члана 8. Европске Конвенције о људским правима, није упуштао, с обзиром да, када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде права и слобода зајамченог Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права и таква одлука, сходно одредби члана 484. ЗКП, мора бити достављена уз захтев за заштиту законитости, што у конкретном случају није учињено.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић